
DE BLIJDSCHAP VAN HET MOGEN.

WANNEER ik in mijn laatste artikel van den vorigen jaargang eindigde met te beweren, dat het een moeilijke weg is, wanneer God tot ons zegt: „ga met hetgeen ik u gaf, uw talenten, uw bekwaamheden, uw goed inzicht, uw talent van organiseeren, tot de wereld, en gebruik hetgeen ik u schonk tot *Mijn eer*”, — dan lijkt daarmee wel in lijnrechte tegenspraak het opschrift van dit artikel, En toch is dit niet méér dan schijn. Reeds eerder zei ik het: wij menschen, wij allen, neigen tot éénzijdigheid. Doch bij God is de alzijdigheid. En deze is ook, wanneer we het maar goed bezien, in het leven, dat uit God is, het leven der genade.

Wij moeten God dienen. Ja. Het is een eisch. En wel zulk één, waaraan we hier op aarde nooit geheel kunnen voldoen.

Doch ook: wij *mogen* God dienen. Het is een genade. Het is een belofte, die spreekt van steun en hulp; van immer weer vernieuwd wordende kracht. Het is: blijdschap.

Letten wij, christenen van dezen tijd, niet wel eens teveel op den eisch, en te weinig op de blijdschap van het kunnen en mogen vervullen van dien eisch (al is het ten deele)?

Wanneer we zoeken naar woorden om den eisch Gods op den mensch tot zijn volle recht te doen komen, dan grijpen we altijd weer naar den Bijbel. Want nergens wordt absoluter het recht Gods op Zijn schepselen tot uitdrukking gebracht.

Doch eveneens: het zou voor een mensch onmogelijk zijn, in teerder, in verhevener, in jubelender taal te spreken van de blijdschap, die Gods kinderen kunnen, mogen en moeten genieten, dan Gods eigen Woord dit doet. En dat niet slechts in het Nieuwe, maar ook in het Oude Testament. Is het b.v. niet opmerkelijk, dat in Nehemia 8 eerst in vers 9 staat op geteekend: „en zij lazen in het boek, in de wet Gods, duidelijk; en den zin verklarende, zoo maakten zij, dat men het verstond in het lezen”, en dat hierop dan in vers 11 volgt, nadat het volk weende, toen ze de woorden der wet hoorden: „Gaaf, eet het vette en drinkt het zoete, en zendt deelen dengenen, voor welken niets bereid is, want deze dag is onzen Heere heilig; zoo bedroeft u niet, want de blijdschap des Heeren, die is uw sterkte”.

Duidelijker bewijs, dat de wet Gods niet uitsluit de blijdschap in Hem, is wel niet mogelijk.

De Bijbel is dan ook vol van het spreken over en het genieten in de blijdschap. Zelfs wordt in psalm 43 de Heere genoemd: „De God der blijdschap mijner verheuging”.

En ook de vreugde over de groote werken Gods leert Zijn Woord ons. Niet alleen over het werk der herschepping, doch ook over dat der schepping. De psalmdichters, de profeten, zij roemen in schoone taal de heerlijkheid van wat God wrocht. Denk slechts aan de majestueuze natuurbeschrijvingen van het boek Job.

Neen, het is waarlijk niet een bewijs van vroomheid, wanneer we weigeren te zien het vele goede en schoone, dat God, als een God van genade, ook nu nog den menschen kinderen schenkt. Het is evenmin een uiting van diep-ingeleid-zijn, wanneer we meenen: „och ja, zij, die nog geen kennis hebben aan hun ellende, zij genieten van dat alles, omdat ze niet zien de vloek, die er op rust”. Als we niet verder komen dan die vloek dan zijn we geen goede christenen. Of beter: dan zijn we in 't geheel geen christenen. Want dan handelen we, als was Christus niet geboren, niet gestorven, en niet opgestaan, om die vloek voor ons te dragen.

Dat Hij het deed, dat Hij ons verlost heeft van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons, dat is wel de allergrootste reden tot blijdschap.

Doch temeer klemmt dan ook de vraag: behoort gij tot hen, voor wie Hij een vloek werd? Verwacht gij werkelijk al uw heil, al uw zaligheid van Hem? Zijt gij van Christus?

Indien ge „ja” moogt zeggen op die vragen, laat dan ook uw leven zijn een leven der dankbaarheid. En — toon uw rijkdom, toon de blijdschap van het *mogen-gelooven* aan hen, die Hem nog niet kennen.

Wat heeft de wereld, dat niet tijdelijk is? Wat, dat meer geeft dan een schijn van verzadiging; dan een zoete waan van levensvervulling?

En wij, die van Christus zijn? Zijn niet alle dingen ons bezit? Waarom handelen we dan zoo dikwijls, als ware dit *niet* zoo? Als had de wereld gelijk, wanneer ze ons arm noemt? Waarom trachten we er niet naarstiger naar, althans een deel van dien rijkdom, van die schoonheid, te wijden tot het eenig werkelijke doel van haar bestaan: de eer van God?

Naast de prediking, dat de zonde beteekent levensvernietiging, moet luider en overtuigender gehoord worden de verkondiging: dat de genade schenkt levensvernieuwing op alle terrein des levens.

„Dient den Heere met blijdschap.” Opdat de belofte uit Jesaja aan u vervuld worde: „Eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen”.

J. M. W.—W.